

my K., jímž napadá usnesení rekursního soudu proto, že byla věc vrácena do první stolice a že rekursním soudem nebyl nárok eráru na příkázání výdělkové daně předepsané hlavnímu závodu z výtěžku za prodanou nemovitost hned zamítnut, ježto prý po rozumu §u 210 ex. ř. nebylo k tomuto nároku přihlížeti, protože berní úřad částku výdělkové daně, která z daně hlavnímu podniku předepsané po případě připadá na vedlejší podnik a na prodanou nemovitost, v přihlášce neuvedl a listinami neprokázal. Jak uvedeno, přiznává zákon v §u 76 a 123 přednostní právo zástavní výdělkové dani pro nedoplatky, které, počítajíc od exekuční dražby nazpět váznou ne déle než 1 rok a 6 měsíců. Stanovisko rekursního soudu, že tuto dobu počítati jest bez ohledu na dobu splatnosti daně a že přísluší tedy příkázati z výtěžku za prodanou nemovitost výdělkovou daň, ježto exekuční dražba vykonána byla dne 2. října 1924, za dobu od 2. dubna 1923 do uvedeného dne dražby, jest správné a nelze přisvědčiti firmě K., napadá-li uvedené stanovisko rekursního soudu a tvrdí-li, že, ježto výdělková daň po rozumu §u 75 a 115 zákona ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák. za dobu od 1. dubna 1923 až 30. června 1923 byla splatna dne 1. dubna 1923, tedy před 1 rokem a 6 měsíci před exekuční dražbou, přísluší z výtěžku prodané nemovitosti toliko nedoplatek výdělkové daně — ovšem pokud prý jde o nedoplatek daně předepsané z vedlejšího podniku — za dobu od 1. července 1923. Nerozhoduje, že daň byla dne 1. dubna splatna, rozhodno jest, že od 2. dubna 1923 není zaplácena a vázne. K bližšímu odůvodnění tohoto stanoviska stačí poukázati na důvody plenissimárního rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 7. dubna 1903 pres. č. 67, judikát čís. 155. Nebylo tedy lze rekursu firmy K. ani v tomto směru vyhověti. Podle toho, co uvedeno, přísluší přednostní zástavní právo na prodané nemovitosti dlužným nedoplatkům výdělkové daně za dobu od 2. dubna 1923 až do exekuční dražby bez rozdílu, zda byla daň předepsána z podniku hlavního či podniku vedlejšího, na prodané realitě provozovaného, a zbývá tudíž tuto částku výdělkové daně, což se dosud nestalo, stanoviti a rozvrhové usnesení v bodech s tím souvisejících upravit. K tomu cíli bylo ve smyslu návrhů správce podstaty a eráru napadené usnesení zrušiti a věc rekursnímu soudu k novému rozhodnutí vrátiti.

Čís. 5164.

Slib plnění dle §u 880 a) obč. zák.

Smluvník slibujícího nemá ani nároku na plnění třetí osoby, ani nároku na určité jednání slibujícího, kterým by jeho plnění docílil, nýbrž má toliko nárok na plné dostiučinění, když třetí neplní, ač slibující projev, že stojí za výsledek své přimluvy.

(Rozh. ze dne 1. července 1925, Rv I 698/25.)

O b a n i ž š í s o u d y vyhověly žalobě 1. by bylo zjištěno, že žalovaná jest povinna, postarati se o to, by žalující strana byla přičleněna k obchodní společnosti pro obchod surovinami s r. o. atd. a 2. by žalovaná byla uznána povinnou do jednoho měsíce postarati se o to, aby

žalující strana byla přiřčleněna k obchodní společnosti pro obchod surovinami s r. o. atd.

N e j v y š š í s o u d zamítl žalobu jakož i žalobcův určovací návrh.

D ů v o d y:

Strana žalující zaujímá sama právní stanovisko, že se žalovaná strana zaručila za výsledek. Je tedy vycházeti z toho, že tu jde o smlouvu zaručovací podle §u 880 a) druhé věty obč. zák. Právní význam smlouvy k tíži třetí osoby podle tohoto §u se jeví v tom, že slibujícího zavazuje, že ručí za to, že třetí bude plniti, a musí bez ohledu na své provinění hraditi plnou náhradu za to, že třetí neplnil. Podle toho nemá smluvník slibujícího ani nároku na plnění třetí osoby, ani nároku na určité jednání slibujícího, kterým by jeho plnění docílil, nýbrž má toliko nárok na plné dostiučinění, když třetí neplní, ačkoli slibující projevili, že stojí za výsledek své přímluvy. Pro správnost tohoto názoru svědčí také zpráva komise pro justiční záležitosti, 78. příloha k stenogr. protokolům panské sněmovny, XXI. sese 1912, str. 143 a 144, že účelem §u 880 a) obč. zák. (§ 91 III. nov. k němu), nebylo zdůrazniti vyloučení přímého závazku třetí osoby, nýbrž že jím měla býti dána vykládací zásada o povinnostech, slibujícímu samému vznikajících. Zhostil-li se zákon tohoto výslovně vytčeného úkolu jen stanovením, že slibující je povinen plným dostiučiněním, nezmiňuje se o nižádné jiné jeho povinnosti, nutno z toho usuzovati, že takto úmyslně jakýkoli jiný závazek jak na straně třetí osoby tak zejména i na straně slibujícího chtěl vyloučiti. Že je vyloučen závazek třetího, netřeba šíře doličovati. Zpráva komise panské sněmovny mluví o takovém »nemožném« zatížení jako o samozřejmosti. Avšak vyloučen je podle přirozené povahy věci také závazek slibujícího a s tím i nárok jeho smluvníka, by onen vyvíjel za účelem uskutečnění připověděné úmluvy jakoukoli činností. Sebe naléhavější přímluva musí se mínouti s úspěchem, když její výsledek jest závislým na vůli nebo způsobilosti osoby třetí a tato přes všechnu poctivou snahu slibujícího plniti nechce aneb nemůže, zač se slibující zaručil. I kdyby se tedy uznávaly nárok a žaloba na uskutečnění připověděné přímluvy, za jejíž výsledek se kdo zaručil, totiž žaloba na vyvíjení jisté činnosti ve smyslu připovědi, přípustnými, nezbyvalo by oprávněnému, nemá-li jeho — třebaže rozsudkem stvrzený — nárok zůstatí závislým na dobré vůli a způsobilosti nezavázaného třetího a se tím státi bezcenným, nic jiného, než aby slibujícího žaloval znovu na dostiučinění. Byla by proto žaloba na uskutečnění připověděné přímluvy holou zbytečností a není proto zákonem opodstatněna. Slušelo tudíž žalobní žádost o plnění ve smyslu připovědné přímluvy zamítnouti. Týž osud stihá také žalobcův určovací návrh podle §u 236 c. ř. s. Porovná-li se jeho doslov s doslovem žalobního návrhu, je jasno, že oba — až na stanovení pariční lhůty — jsou totožny, neboť není věcného rozdílu mezi výrokem, že pro někoho jest povinností, o něco se postarati, a výrokem, že někdo je povinen, se o to postarati. Nejde tudíž v určovacím návrhu o právní poměr (právo) od žalobního nároku odlišné, na kterém by rozhodnutí o žalobní prosbě záviselo, nýbrž o právní poměr (právo) v obou případech totožné.

Avšak, i kdyby tomu tak nebylo, musil by návrh na určení povinnosti žalovaného, postarati se o to, co na něm žádáno, býti zamítnut, když žalobkyni, jak již doličeno, žalobní nárok odvozovaný z tvrzené povinnosti žalovaného, nepřísluší.

Čís. 5165. *Spokuz*

Do žaloby o zrušení spoluvlastnictví dle §u 830 obč. zák. není pojata dražební podmínky. Není závady proti žalobní žádosti o nález, že žalobci přísluší proti žalovanému právo, žádati soudní dražbou zrušení spoluvlastnictví.

(Rozh. ze dne 1. července 1925, Rv I 859/25.)

Žalobě o nález, že »žalobkyni přísluší proti žalovanému právo žádati soudní dražbou zrušení spoluvlastnictví usedlosti«, bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto důvodů.

Netřeba v projednávaném případě řešiti otázku, zda jde o žalobu určovací či o žalobu na plnění a zda exekuce dražbou společné nemovitosti vyžaduje té či oné. Zažalovaný nárok se v obou případech — jak praví § 352 ex. ř. — »týká toho, by společná nemovitost za účelem vypořádání byla soudní dražbou prodána,« a lze jej proto podle §u 352 ex. ř. i provést. Doslov žalobního návrhu se ostatně také shoduje s obvyklým zněním žalob o zrušení spoluvlastnictví podle §u 830 obč. zák., jak v dávné praxi jest takřka bez výjimky ustáleno. Stejně odpovídá stálé praxi, že do žaloby nebyly pojata dražební podmínky a nebylo by dokonce ani místné, by do ní pojata byly, neboť plyne zcela jasně z předpisů exekučního řádu a nesporného patentu, že do ní pojata býti nemají. Podle §u 352 cx. ř. je dražbu společné nemovitosti provésti podle předpisů §§ 272—280 nesp. pat. Z těchto, zejména z §§ 275 až 277 plyne, že zkoumání a stanovení dražebních podmínek — stejně jako v případě §u 351 ex. ř. způsob rozdělení společné věci, — je podstatnou částí přípravy a provedení dražby a proto přísluší soudu, jenž dražbu provádí, tedy při exekučním provedení dobrovolné dražby soudu exekučnímu. Při stanovení dražebních podmínek přináleží pak podle povahy věci témuž soudu také rozhodování o všech právních otázkách, které se mu při tom vyskytnou, tedy zejména i o otázce, co je ve smyslu §u 294 obč. zák. a násl. pokládati za příslušenství nemovitostí do dražby daných, a je proto jako takové do ní a do dražebních podmínek pro ni pojata. Jsou tudíž dovolatelem s hlediska §u 503 čís. 2 a 4 c. ř. s. uplatňované výtky, že žaloba jako žaloba určovací není způsobilou dosíci účelu, by společná nemovitost byla dražbou zrušena, a že, kdyby byla způsobilou, řízení zůstalo kusým, protože soud nepřihlížel k případnému příslušenství společné věci, bezpodstatny.

Čís. 5166.

Vyrovnačí soud může potvrditi odhlasované vyrovnání jen tak, jak bylo odhlasováno a nemůže na něm ničeho měniti. Tím, že některé usta-